

Da Høsten kom med sit brogede Liv over de gullende Agre, med Leernes Blinken og Strygespaanernes klingende Musik, kastede han sin Frakke og drog i Spidsen for Anders Jørgens Folk ud i Marken med sit Mejererede over Skulderen. Og da han havde gjort sit første Bed til Svigerfaderens Tilfredshed, var han mere stolt, end da han i sin Tid bar sit *Laud* hjem fra Attestats.

Saaledes gik Tiden lykkeligt, indtil Efteraaret meldte sig med korte, stormfulde Dage og lange, mørke Nætter.

Da blev det Emanuel for hver Aften mere svært at sige Hansine Godnat og tage bort fra Svigerforældrenes lune og hyggelige Stue for at vandre den lange Vej ad vaade Stier hjem til Præstegaardens store og tomme Rum, hvor han ofte holdtes vaagen af de mange uforklarlige Lyd, som ved Nattetid spøger i ubeboede Huse. En Nat, kort efter at han var falden isøvn, blev han vækket af et langtrukket Klagehyl, som han længe ikke kunde forklare sig. Med eet gik det op for ham, at det var Brandhornets Tuden. Han sprang straks op af Sengen og havde neppe faaet nogle Klæder paa, før han hørte Støj i Huset; Døren gik op, og den halte Lone viste sig i Vadmelsklokke og med et tændt Lys mellem sine kramperystende Hænder.

„Hr. Pastor! . . . Der er Ild!“ skreg hun, ganske blaa i Ansigtet. Ligesom alle de andre, der havde oplevet Vejlbys Brand, kunde hun ingensinde høre Brandhornet uden at blive helt forvildet af Skræk.

Overalt i Byen var man kommen op af Sengene og løb hid og did med Lygter ude paa Gaden. Det viste sig dog snart, at det blot var et lille Hus ovre i Nabsognet, der brændte; og da Sprojten var kommen vel afsted sammen med fornødent Mandskab, faldt Byen atter til Ro.

Men den vakte Uro og Synet af de andres Skræk